

Тука, слѣдъ тържественното отправяне на водосвятъ за благочестиво ржсяне на сичкый народъ, г. уч. М. К. Буботиновъ произнесе пространна рѣчь, на коя главенъ прѣдмѣтъ бѣше покращаването бѣлг. народа (като най главенъ прѣдмѣтъ на тоя празд.) и послѣ — какъ отъ бѣлгаре ся покрѣстили цѣль славянск. мѣръ. Въ тѣзи рѣчь учительтъ, слѣдъ като ублажаваше много бѣлгарете, че първытъ славянск. свѣтила носили плѣтъ и кръвь бѣлгарска и че они и ученицитѣ имъ, като просвѣтили съ бѣлгаро-македонскый языкъ сичкы намъ родны племѣна, дале голѣмъ важность на бѣлг. книжевность, и че бѣлг. писменъ языкъ стоялъ така на високо тогава, че сичкы славяне сѣ го имали не само за священъ языкъ при богослуженіето, но го почитале още и за классическый и черпале отъ неговитѣ богатства, за да съставѣтъ и они своѣ книжевность, следъ такыва, въсхитителны за сѣкѣ бѣлгар. душѣ, напомнюваня на блѣскавата бѣлгарска старына, той расказва, какъ старѣла нашѣтъ книжнинѣ у лице на много отличны и духовны и свѣтскы бѣлг. писатели, и най послѣ съ жалость и душевно възмущение нанася, какъ завистливый Фенеръ достигнѣ да ѣ гуди подъ нога, спомогнѣтъ въ това отъ разны историч. обстоятелства. Въ приказването за нашы врѣмена окайваше бѣлгарчинѣтъ: Бѣлгаретѣ, кои стояле 5—6 вѣкове у лице на вси славяне по слава и просвѣщеніе, днесъ достигнѣле да сѣ най задны у нихъ, да са нуждаѣтъ отъ най нужнитѣ рѣководства и водители за прѣподаване просвѣщеніето на бѣлг. младѣжъ! Ахъ, Фенеръ! Безчеловѣчна сбирчино! ты за това ще давашъ най напредъ отговоръ нелицемѣрному Судіи, защо тызе си, дека си горилъ книжнинѣтъ ни, и ты си, дека си ны толкосъ духовно и нравственно понизилъ; тызе си, дека безсрамно и сега са мѣчишь, подъ булото на Христовата вѣра, но коя беззаконно, или по добрѣ, татскы ся зимашъ за самовластенъ начальникъ, да измайсторишь, за да прѣдставишь челоуколюбнытъ милости на милыйтъ ни царь-баща, дека изволява да ни дале духовнѣ свободѣ, за противны на цѣрквата; нѣ за наша честь, ты ще бѣдешъ посенова измаменъ въ това, че лукавства ти нѣма да учинѣтъ нищо друго въ 19-ый вѣкъ, освѣнъ дека като на позорище ще обнаружѣтъ повече противо христіанскытъ ти дѣла и нравственното твоє паденіе.

Слѣдъ това г. Бубот. са обръща въ речѣтъ си до гражданетѣ съ поученія, съотвѣтвенни на днешното положеніе на бѣлг. работы у Срѣдецѣ. Тука на кратко, като изслѣдува нуждѣтъ, що усѣщѣтъ учебнитѣ заведения срѣдецкы, той подканва гражданетѣ да ѣ земѣтъ во вниманіе, за да не бы да отидѣтъ напусто сичкы трудове, що до сега сѣ ся полагале относительно за просвѣщеніето на соф. младѣже, и слѣдъ доста поощренія въ тыя заключва думѣтъ си, като казува, че, ако бѣлгаретѣ искатъ да засвидѣтелсдуватъ най приличнѣтъ почестъ на многозаслуженнитѣ си просвѣтителе, това е да трѣгнѣтъ по пѣтьтъ, който они имъ славно открили, сирѣчь колкото са може родолюбцыты да са съображаватъ съ нихенъ животъ, въ който сичко е прѣданность и жѣртва, сичко е смиреніе и любовь къмъ Бога и къмъ отечеството! Слѣдъ окончаніето на тая рѣчь, сичкытъ ученицы изъ единъ гласъ пѣяхъ пѣснь святителямъ „Сега слѣдъ тысяща годинъ“ и пр. Сега остаяше да ся посѣти и момиченското заведеніе. Съсъ хвалебни пѣсни на